

РЕШЕНИЕ

№ 2090

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 23.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1969** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б във вр.с чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр.с чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/:

Образувано е във връзка с Решение № 2336 от 19.02.2021 г. постановено по адм.дело № 9229/2020 г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 2888 от 12.06.2020 г., постановено от АССГ по адм.дело № 6242/2018 г. и делото е върнато за ново разглеждане жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г., издаден от орган по приходите в отдел "ОП-П." на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/16.05.2018 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО.

В жалбата са релевирани доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърденията са за неправилно приложение на материалния закон и за нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения, както и за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство. Излагат се твърдения, че жалбоподателят не е собственик на част от превозните средства, за които с обжалвания акт са установени данъчни задължения. Наведени са изводи, че установените с обжалвания акт задължения са погасени поради изтичане на

предвидения в закона погасителен давностен срок. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Ж. моли Съда да уважи жалбата, като отмени оспорения АУЗД. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът – Директорът на дирекция "Общински приходи" в Столичната община, чрез процесуалния си представител юк.С. излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение, като присъди в полза на СО юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С АУЗД № 319804-1/22.12.2017 г., издаден по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, на [фирма] са установени непогасени задължения за данък върху превозните средства за данъчен период от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. С Решение № СФД18-РД28-40/26.02.2018 г. на Директора на дирекция "Общински приходи", Направление "Финанси и стопанска дейност", СО, този АУЗД е отменен. В тази връзка е започнало ново административно производство, образувано на 02.03.2018 г. в изпълнение на Нареджане № ДПД17-ВК66-27/02.03.2018г.

С Уведомление рег.№ ДПД18-ВК66-28/02.03.2018 г. [фирма] е уведомено за образуваното административно производство по смисъла на чл.107, ал.3 ДОПК. Обект на производството са публични общински вземания на задълженото лице за местен данък върху притежавани от дружеството превозни средства за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., с партидни номера подробно описани в АУЗД № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г. (л.65-85, адм. дело № 6242/2018 г. на АССГ).

На 22.03.2018 г. на управителя на [фирма] са връчени следните актове по чл.107, ал.3 ДОПК: изх.№ 2018-7219ТД26-1/21.03.2018 г., изх.№ 2018-7219ТД26-2/21.03.2018 г. и изх.№ 2018-7219ТД26-3/21.03.2018 г.

ца 35.19 лв., лихва 19.84 лв. и общ размер на дължимата сума 55.03 лв.; СА 8821 АР – главница 55.30 лв., лихва 30.97 лв. и общ размер на дължимата сума 84.27 лв.; СА 8928 АК – главница 14.62 лв., лихва 8.25 лв. и общ размер на дължимата сума 22.87 лв.; СА 9675 ВМ – главница 6.50 лв., лихва 3.67 лв. и общ размер на дължимата сума 10.17 лв.; СА 9803 АХ – главница 35.19 лв., лихва 19.84 лв. и общ размер на дължимата сума 55.03 лв.; СВ 4204 АС – главница 195.65 лв., лихва 110.92 лв. и общ размер на дължимата сума 307.57 лв.

АУЗД № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г. е оспорен по административен ред от [фирма], по която е постановено Решение № СФД18-РД28-96 от 16.05.2018 г. на Директор на Дирекция "Общински приходи" към Направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община, с което АУЗД е потвърден.

При първото разглеждане на делото са приети представени от МВР, СДВР, Отдел "Пътна полиция", писмени доказателства, с писмо вх.№ 9024/25.03.2019 г. за установяване регистрираните като собствени на жалбоподателя МПС през процесния период (л.201-357).

Във връзка с изричните указания по отменителното решение на ВАС, в хода на настоящото съдебното производство, с молба от ответника от 11.05.2021 г. (л.19, прил.6) е представена и приета административна преписка относно АУЗД № 319804-1/22.12.2017 г., отменен с Решение № СФД18-РД28-40/26.02.2018 г., въз основа на което административната преписка е върната за ново произнасяне и е издаден оспореният в настоящото съдебно производство АУЗД.

От така представената административна преписка се установява, че първоначалното производство е започнало въз основа на Нареджване рег.№ ДПД17-ВК66-115/11.12.2015 г. за установяване задълженията на дружеството.

Относно дадените с отменителното съдебно решение на ВАС указания относно изясняване на спорния въпрос относно собствеността върху МПС за процесния период, в хода на настоящето съдебно производство е допусната ССЧЕ, с в.л. С. К., със следните задачи:

1. Кои моторни превозни средства са били собственост на дружеството [фирма] към 01.01.2012 г. и през целия ревизиран период от органа по администриране на общински приходи, като извърши анализ на записванията и индивидуализира същите по техните регистрационни номера, както и да съобрази и да посочи дата/дати на тяхното придобиване и датата на тяхното отчуждаване чрез покупко-продажба към трети лица – приобретатели. При изпълнение на тази задача, вещото лице да изготви таблица на установените МПС/ППС, които са били в собственост на дружеството и да индивидуализира точния им брой.

2. С оглед индивидуализация на МПС/ППС при отдаване на отговор по първия поставен въпрос, вещото лице да извърши преизчисление на размера на задължението на жалбоподателя, съобразно броя и вида на автомобилите /въз основа на методиката за изчисление на данък превозно средство по приложимата наредба, като даде отговор и на въпроса – Какъв е размерът на задължението на жалбоподателя за заплащане на данък превозно средство за ревизирания период – с отделно изчисление на главницата и на натрупаната лихва към дата на постановяване на АУЗД, с отчитане на броя и вида на автомобилите, собственост на дружеството през ревизирания период.

Експертното заключение не е неоспорено от страните, поради което Съдът намира същото за обективно и компетентно изготвено. От същото се установяват МПС, които са били собственост на [фирма] към 01.01.2012 г. и през целия ревизиран период от органа по администриране на общински приходи, са изчерпателно описани в таблица на стр.16-18 от ССЕ.

В таблица на стр.9-14 от експертното заключение е извършена съпоставка между описаните и включени в АУЗД № 319804-1/22.12.2017 г. на [фирма] за 2012 г., (л.16-26 от адм.дело № 11966/20 г.) и в АУЗД № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г. общо 231 моторни превозни средства, с конкретните установени задължение за всяко едно МПС/ППС. Вещото лице е установило, че общият брой на МПС, собственост на [фирма] през ревизирания период е 181, с размер на данъчната основа 7 624.33 лв., индивидуализирани по регистрационни номера, дати на деклариране, дати на закриване и начин на закриване, посочени в ССЕ. С оглед индивидуализацията на собствените на дружеството МПС/ППС, извършено от вещото лице, и поставената му задача за преизчисляване на размера на задължението на жалбоподателя, съобразно брой и вид на автомобилите въз основа на методиката за изчисляване на данък превозно средство по приложимата наредба, е установено, че размерът на задължението на жалбоподателя е 7 624.33 лв. за 2012 г. и лихва към 21.03.2018 г. – 4 312.09 лв.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства, представени от ответника с молба от 11.05.2021 г. (л.19, прил. 6).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу АУЗД е депозирана на 30.05.2018 г., в рамките на законоустановения срок, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл.4, ал.3 ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на

общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, като съгласно ал.4 тези служители се определят със заповед на кмета на общината. По делото са представени писмени доказателства, от които по несъмнен начин се установява компетентността, както материална, така и по степен и място, на издателя на оспорения акт. Събраните по делото писмени доказателства – заповеди, издадени от Кмета на СО, дължностна характеристика, водят до извода, че АУЗД е издаден от надлежно оправомощен административен орган, в кръга на изпълняваните от него правомощия. АУЗД е издаден в определената в закона форма, като не са налице нарушения на изискванията за форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, рефлектиращи върху материализираното в акта волеизявление по начин, водещ до липса на волеизявление, респективно до нищожност на акта. В тази връзка следва да се отбележи, че съществени са само тези нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславят вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за разпореденото или отказано от него субективно право, респ. задължение.

Оспореният АУЗД е издаден в хипотезата на чл.107, ал.3, изр. последно ДОПК - служебно, поради неплащане в срок на задължение, размера на което е установен въз основа на данните за автомобилите, посочени в подадени от задълженото лице декларации. Съгласно чл.52 ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат ПС, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. Съдът намира, че оспореният акт е постановен в съответствие с материалния закон относно установените задължения за 2012 г., освен в частта относно МПС, за които се установи безспорно, че не са били собственост на жалбоподателя през процесния период и в частта, в която се установи, че определени МПС са сменили собствеността си през процесния данъчен период.

Спорът по делото се свежда до два правни въпроса, а именно: Собственик ли е бил [фирма] през периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. на автомобилите – предмет на АУЗД, и изтекла ли е погасителната давност на задължението за посочения период.

Относно първия въпрос, свързан със собствеността, безспорно по делото въз основа на доказателствения материал и ССЕ се установи, че за ревизирия период дружеството-жалбоподател е било реално собственик на 181 МПС, подробно индивидуализирани в експертното заключение, за които размерът на дължимия данък върху превозните средства е 7 624.33 лв. Размерът на задължението е подробно изчислен в ССЕ. За останалите 50 МПС, данъкът е начислен без правно основание и в тази част, същият се явява необоснован и материално незаконосъобразен, поради което в тази част следва да бъде отменен.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност на задълженията за данък върху превозните средства, установени с АУЗД № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал.2 на същата норма с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Съобразно датата на издаване на АУЗД – 21.03.2018 г., не е изтекла 5-годишната погасителна давност за нито едно от задълженията за 2012 г. Данъкът върху превозните средства се заплаща през годината, за която се отнася, следователно давностният срок за задълженията от 2012 г. започва от 01.01.2013 г. и изтича на 31.12.2018 г. (в този смисъл Решение № 6319 от 01.06.2015 г. по адм. дело № 174/2015 г. по описа на ВАС и Решение № 992 по адм. дело № 2306/2015 г. по описа на ВАС).

Издаването на АУЗД има като правна последица прекъсване и заличаване със задна дата на изтеклите срокове за задълженията за ревизирания период, респ. за същите започва да тече нов давностен срок съгласно чл.172, ал.2 ДОПК. От 21.03.2018 г. са заличени изтеклите непълни давностни срокове и са започнали да текат нови. В тази връзка е приложима разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК за абсолютната давност. Не може да бъде прието, че към настоящия момент задълженията на дружеството-жалбоподател са изтекли по давност.

Изходът на спора определя като основателни заявените от страните претенции за заплащане на разноски по делото. Съдът дължи произнасяне по този въпрос на основание разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК. Предвид установеното с оглед общия материален интерес 11 936.42 лв. (главница 7 624,33 лв. и дължимата лихва 4 312,09 лв.) на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски:

- в размер на 419.31 лв. по адм. дело № 6242/2018 г. пред АССГ.
- в размер на 158.68 лв. по адм. дело № 9229/2020 г. пред ВАС.
- в размер на 235.21 лв. по настоящото дело.

Предвид частичната отмяна на оспорения АУЗД жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски на ответника само за две съдебни инстанции, предвид изрично отправеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, изчислено на основание чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г.:

- в размер на 888.09 лв. по адм. дело № 9229/2020 г. пред ВАС.
- в размер на 888.09 лв. по настоящото дело.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1, изр.трето от ДОПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на Акт за установяване на задължения по декларация № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г., издаден от орган по приходите в отдел "ОП-П." на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/16.05.2018 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО, В ЧАСТТА, с която на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], са определени допълнително задължения по ЗМДТ за данък върху МПС за 2012 г. в общ размер 3 859.93 лв., ведно с лихви от 1 389.15 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 2018-7219ТД26М-1/21.03.2018 г., издаден от орган по приходите в отдел "ОП-П." на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-96/16.05.2018 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО, В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ, относно определени задължения по ЗМДТ за данък върху МПС за 2012 г. в размер на 7 624.33 лв., ведно с лихви от 4 312.09 лв.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], сумата в размер на 419.31 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, включително и за заплатено адвокатско възнаграждение пред АССГ по адм. дело № 6242/2018 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], сумата в размер на 158.68 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, включително и за заплатено адвокатско възнаграждение пред ВАС по адм. дело № 9229/2020 г.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], сумата в размер на 235.21 лв.,

представляваща съдебно-деловодни разноси, включително и за заплатено адвокатско възнаграждение пред АССГ по адм. дело № 1969/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 888.09 лв. за процесуално представителство пред ВАС по адм. дело № 9229/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 888.09 лв. за процесуално представителство пред АССГ по настоящото дело.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: